

การพัฒนาความสามารถการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียน
สร้างสรรค์ โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

DEVELOPING CREATIVE WRITING ABILITIES AND ATTITUDES
TOWARD CREATIVE WRITING BY MODELS-LEARNING MANAGEMENT
WITH SCAFFOLDING FOR MATHAYOMSUKSA 2 STUDENTS

¹นภัก วุ่นกลัด ²ทรงภพ ขุนมธุรส และ ³อ้อมจรจิต แป้นศรี

¹Naphak Wunklad, ²Songphop Khunmathurot and ³Omthajit Pansri

มหาวิทยาลัยนเรศวร, ประเทศไทย

Naresuan University, Thailand.

¹ Naphakw64@nu.ac.th

Received: May 26, 2023; Revised: July 25, 2023; Accepted: August 21, 2023

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สร้างและหาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 2) เปรียบเทียบความสามารถการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ 3) เปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 30 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ 2) แบบประเมินความสามารถการเขียนสร้างสรรค์ 3) แบบวัดเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาประสิทธิภาพ (E_1/E_2) ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และค่า t-test แบบ Dependent ผลวิจัยพบว่า 1) ภาพรวมการจัดการเรียนรู้เหมาะสมในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.53$, S.D=0.61) และมีค่าประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ (E_1/E_2) เท่ากับ 86.78/83.90 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 2) ความสามารถในการเขียน

¹ นิสิตปริญญาโท คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

³ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

สร้างสรรค์ก่อนและหลังเรียนของนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 16.57 และ 25.17 โดยคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) เจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียน มีค่าเฉลี่ย 3.22 และ 4.40 ตามลำดับ โดยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: การเขียนสร้างสรรค์, ความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์, การจัดการเรียนรู้โดยใช้ ตัวแบบ, วิธีสแกฟโฟลด์, เจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์

Abstract

This research study aimed at: 1) developing creative writing abilities and attitudes toward creative writing by models-learning management with scaffolding according to 80/80 efficiency index; 2) comparing Mathayom 2 student's creative writing abilities before and after creative writing lesson based on models-learning management with scaffolding; 3) comparing the students' attitude toward creative writing by models-learning management with scaffolding before and after the lesson. And 4) studying the relationship between creative writing abilities and attitudes toward creative writing of Mathayom 2 students. The participants of the study were 30 mathayom 2 students who were selected by using the purposive sampling method. The research instruments were creative writing lesson plan based on models-learning management with scaffolding, a creative writing test, a questionnaire of students' attitudes towards teaching method. The statistics used for analyzing

the data were the average (\bar{X}), the standard derivation (SD), and t-test independent. The results of the study showed as follow: 1) the overall quality of the developed learning management was on the high level ($\bar{X} = 4.53$, S.D=0.61); 2) the effectiveness of the models learning management (E_1/E_2) was found at the effectiveness standard of 86.78/83.90. The average of students' ability of creative writing before and after the use of the developed learning management were 16.57 and 25.17 respectively indicated that the scores of students after the instruction were higher compared to the score before the lesson which was at .05 and 3) level of statistical significance. It was additionally found that the average of students' attitudes towards creative writing before and after the use of the developed learning management were 3.22 and 4.40 respectively which indicated that students' attitude after the lessons were higher than the students' attitude before the instruction which was at .05 level of statistical significance.

Keywords: Creative writing, Creative writing abilities, Models- learning management, Scaffolding, Attitudes toward creative writing

บทนำ

การเขียนเป็นทักษะที่สำคัญในการส่งสาร เป็นหนึ่งในทักษะการเรียนรู้รายวิชาภาษาไทย และจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องฝึกฝน เพราะก่อนที่จะลงมือเขียนได้นั้นต้องอาศัยทักษะอื่นๆ ได้แก่ การฟัง การพูด และการอ่านประกอบ เพื่อให้มีชุดข้อมูลในการตกผลึกความคิด แล้วสื่อสารออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรได้ สอดคล้องกับที่ กานดา เดชวงศ์ญา (2553 :2) ได้กล่าวว่า การเขียนเป็นผลของการฟัง การพูด และการอ่าน ที่สำคัญการเขียนเป็นศิลปะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ถ่ายทอดความรู้ ความคิด ตลอดจนอารมณ์ความรู้สึก การเขียนเป็นทั้งศิลป์และศาสตร์ ที่กล่าวว่าเป็นศิลป์ เพราะการเขียนต้องประกอบด้วยภาษาที่งดงาม ประณีต สามารถสื่อสารได้ตามเจตนารมณ์ของผู้เขียน ความรู้ หลักการ วิธีการ และทฤษฎีต่าง ๆ ผู้เขียนต้องมีภูมิหลังทางความคิดแล้วถ่ายทอดออกมาในรูปแบบการเขียน ผู้ที่จะสามารถเขียนสร้างสรรค์ได้จึงมีความจำเป็นที่จะต้องฝึกฝนให้เกิดความคิดที่หลากหลาย และสามารถถ่ายทอดความคิดเหล่านั้นออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรได้ การเขียนสร้างสรรค์จึงแสดงถึงความคิดที่ลึกซึ้งคมคาย และแสดงถึงการหลอมรวมทุกทักษะเข้าด้วยกัน เพื่อถ่ายทอดออกมาเป็นผลงาน

แม้การเขียนสร้างสรรค์จะเป็นทักษะที่สำคัญและผู้เรียนพึงมี แต่เมื่อพิจารณาจากผลงานการเขียนสร้างสรรค์ของผู้เรียนโดยการปฏิบัติการสอนจริง และการสัมภาษณ์ พงษ์พิชญ์ ปิยสินสกุล (ผู้ให้สัมภาษณ์, 10 กุมภาพันธ์ 2565) อาจารย์ระดับปฏิบัติการ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ผู้สอนรายวิชาการเขียนสร้างสรรค์ระดับชั้นมัธยมศึกษา พบว่า นักเรียนมีปัญหาในการเขียนลำดับเรื่องและเรียบเรียงข้อความเป็นประเด็นหนึ่งซึ่งมีความสำคัญ คือเขียนวกวน สับสน อยู่ในใจคนเดียว ซึ่งลักษณะดังกล่าว จงกล วณะเสถียร (2559, หน้า 4) ให้ความเห็นว่าปัญหาในลักษณะนี้สะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนยังขาดจินตนาการและความคิดที่สร้างสรรค์ จึงไม่สามารถเชื่อมโยงและถ่ายทอดเรื่องราวทางความคิดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรได้ เหตุนี้ทำให้งานเขียนขาดความน่าสนใจและไม่สามารถสะท้อนความรู้สึกนึกคิดที่แปลกใหม่ของผู้เรียนออกมาได้อย่างเต็มที่ นอกจากนี้ผู้เรียนแล้ว จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสร้างสรรค์ของผู้สอน ดังเช่นงานวิจัยของ สุพาพร แซ่ฮึง (2559, หน้า 2) ทำให้ทราบว่า การสอนของผู้สอนในเรื่องการเขียนสร้างสรรค์เป็นสิ่งที่ควรพัฒนาเช่นกัน เนื่องจากผู้สอนส่วนหนึ่งยังใช้วิธีการสอนที่ไม่สามารถกระตุ้นให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเขียน หรือเกิดความคิดสร้างสรรค์ก่อนที่จะลงมือเขียนถ่ายทอดความคิดได้

จากการศึกษาปัญหาในการเขียนสร้างสรรค์ของผู้เรียน ผู้วิจัยได้สังเคราะห์สาเหตุของปัญหาการเขียนสร้างสรรค์ ได้ข้อสรุปดังต่อไปนี้ 1) ด้านการจัดการจัดการการเรียนรู้ คือ ครูผู้สอนยังไม่มีแนวทางการจัดการเรียนรู้การเขียนสร้างสรรค์ที่น่าสนใจ ไม่สามารถสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนเกิดความสนใจในเรื่องที่เรียน ไม่สามารถเป็นตัวแทนด้านการเขียนที่มีประสิทธิภาพให้ผู้เรียนได้ ทั้งยังไม่มีกิจกรรมที่เอื้อให้มีการแลกเปลี่ยนความคิด หรือมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้นเรียน รวมถึงการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นไปด้วยความเคร่งครัดหรือสร้างข้อจำกัดในการเขียน จนเป็นกฎเกณฑ์ที่อาจปิดกั้นความคิดและจินตนาการของผู้เรียน 2) ด้านผู้เรียน สาเหตุหลัก ๆ มาจาก

ผู้เรียนไม่ตระหนักถึงความสำคัญของการเขียนสร้างสรรค์ ขาดแรงจูงใจที่จะเขียนงานตามจินตนาการ หรือความคิด เนื่องจากไม่มีแบบอย่างที่ดีในสิ่งแวดล้อมให้ตนเองเรียนรู้ จนกระทั่งขาดทัศนคติเชิงบวกต่อการเขียนสร้างสรรค์ นอกจากนี้ พื้นฐานการเขียนของผู้เรียนแต่ละคนยังแตกต่างกัน เนื่องจากในระดับชั้นที่ผ่านมาผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่ได้รับการฝึกฝนทักษะในด้านนี้เท่าที่ควร ด้วยเหตุนี้ ทั้งผู้สอนและผู้เรียนจึงควรเข้าสู่กระบวนการพัฒนาไปพร้อม ๆ กัน สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบ (Modeling) ซึ่งมีพื้นฐานมาจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเน้นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและสิ่งแวดล้อม เป็นการเรียนรู้โดยการสังเกต หรือการเลียนแบบของแบนดูรา (Bandura, 1977) ร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ (Scaffolding) ตามแนวคิดของ Vygotsky (1978) กมล โทธิเย็น (2547, หน้า 79) ได้อธิบายถึง วิธีสแกฟโฟลด์โดยสรุปไว้ว่า การเรียนการสอนโดยใช้วิธีการแบบสแกฟโฟลด์ เป็นกระบวนการช่วยเหลือสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างเป็นระบบ โดยมีผู้สอนคอยช่วยเหลือหรือผู้เรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งเป็นปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างผู้เรียน ผู้สอน หรือผู้ที่มีศักยภาพมากกว่า เป้าหมายของการช่วยเหลือคือทำให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานที่ผู้เรียนไม่สามารถทำให้สำเร็จได้ด้วยตนเอง วิธีการช่วยเหลือจะค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงไปตามระดับความสามารถในการปฏิบัติงานของผู้เรียน โดยการช่วยเหลือจะค่อย ๆ ลดลงในขณะที่ผู้เรียนค่อย ๆ เพิ่มความสามารถในการปฏิบัติงานด้วยตนเอง และเมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานได้ด้วยตนเองอย่างอิสระแล้ว การช่วยเหลือในการทำกิจกรรมนั้นจะยุติลง ซึ่งผู้วิจัยพบว่า ผลของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ เห็นผลสำเร็จอย่างชัดเจนจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแบบและกลวิธีเสริมการเรียนรู้ (Scaffolding Strategies) ของ เกศแก้ว คงคล้าย (2562, หน้า 80-83) ที่ทำวิจัย เรื่อง ผลของการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ที่มีต่อความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะและเจตคติต่อการอ่านทำนองเสนาะ โดยพบว่า ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะและเจตคติต่อการอ่านทำนองเสนาะสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง

ดังนั้น การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวร โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ อันจะเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนให้เป็นไปตามเป้าหมาย เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนการเขียนสร้างสรรค์ต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์

3. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวร จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 7 ห้อง รวม 275 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในรายวิชาการเขียนสร้างสรรค์ จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวร จังหวัดพิษณุโลก

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ รหัสวิชา ท 20206 รายวิชา การเขียนสร้างสรรค์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 6 แผน 12 คาบ

3. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

3.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ จำนวน 6 แผน รวม 12 คาบ ที่ผ่านการประเมินคุณภาพและความเหมาะสมโดยผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน แต่ละแผนประกอบด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) กระตุ้นความสนใจ 2) นำเสนอตัวแบบ 3) กระบวนการแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบ 4) การประยุกต์ใช้ 5) แก้ไขให้ผลสะท้อนกลับ

3.2 แบบประเมินความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ มีลักษณะเป็นแบบรูปกริบบแบบแยกส่วนพิจารณา ซึ่งจะมีเกณฑ์การพิจารณาจาก 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ความคิดริเริ่ม 2) อรรถรส 3) คุณค่าทางปัญญาและจิตใจ 4) การเลือกใช้ถ้อยคำ ความถูกต้อง และความเหมาะสมของภาษา 5) การเชื่อมโยงและเรียบเรียง โดยมีการให้คำนิยามแต่ละองค์ประกอบไว้และแบ่งตามระดับคะแนน

3.3 แบบวัดเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มีทั้งหมด 3 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) องค์ประกอบด้านสติปัญญาในการเขียนสร้างสรรค์ 2) องค์ประกอบด้านความรู้และอารมณ์ในการเขียนสร้างสรรค์ 3) องค์ประกอบด้านพฤติกรรมในการเขียนสร้างสรรค์

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาประสิทธิภาพ (E_1/E_2) ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และค่า t-test แบบ Dependent

ผลการวิจัย

1. การจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีค่าประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 86.78/83.90 แสดงว่าสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 มีรายละเอียดดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงผลการหาประสิทธิภาพ (E_1/E_2) ของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 30 คน

รายการ	ผลการประเมินระหว่างเรียน						รวม	หลังเรียน
	แผนที่ 1	แผนที่ 2	แผนที่ 3	แผนที่ 4	แผนที่ 5	แผนที่ 6		
คะแนนเต็ม	15	15	15	15	15	15	90	30
คะแนนเฉลี่ย	12.80	12.70	13.13	12.87	13.27	13.33	78.10	25.17
เฉลี่ยร้อยละ	85.33	84.67	87.53	85.80	88.47	88.87	86.78	83.90
(E_1/E_2)	86.78							83.90

จากตารางที่ 1 พบว่า ค่าประสิทธิภาพ (E_1/E_2) ของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ มีค่าเท่ากับ 86.78/83.90 แสดงว่ากระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่กำหนดไว้

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์มีความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รายละเอียดดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถการเขียนสร้างสรรค์ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

การประเมิน	\bar{X}	S.D.	\bar{D}	S.D. _D	t	Sig.(1-tailed)
ก่อนเรียน	16.57	2.05	8.60	2.72	17.29 *	0.0000
หลังเรียน	25.17	1.42				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลการเปรียบเทียบความสามารถการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับ

วิธีสแกฟโฟลด์ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 16.57 และ 25.17 โดยคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ มีเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รายละเอียดดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยการใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์

รายการ	\bar{X}	S.D.	\bar{D}	S.D. _D	t	Sig.(1-tailed)
ก่อนเรียน	3.22	0.14	1.19	0.32	20.11 *	0.0000
หลังเรียน	4.40	0.28				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 พบว่า ผลการเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยการใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.22 (ระดับมาก) และ 4.40 (ระดับมากที่สุด) โดยคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ศึกษาผลการวิจัย 3 ประการ คือ 1) การสร้างและหาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 2) การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยการใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ และ 3) การเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยการใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ โดยสามารถอภิปราย ได้ดังนี้

1. การหาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีค่าประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 86.78/83.90 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ทั้งนี้ เนื่องด้วยผู้วิจัยได้สังเกตและศึกษาความสามารถของกลุ่มตัวอย่างมาเป็นอย่างดี และพัฒนาการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับความสนใจและธรรมชาติของผู้เรียนอย่างเป็นระบบ โดยเริ่มจากการศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ จึงจัดหาและสร้างสรรค์ตัวแบบที่น่าสนใจให้กับผู้เรียน ประกอบกับวิธีสแกฟโฟลด์อันเป็นโครงสร้างชั่วคราวที่ออกแบบสำหรับผู้เรียนเฉพาะกลุ่มเน้นบทบาทเชิงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนหรือระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน ด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนแสดง

ความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ตามโจทย์ที่กำหนดให้ได้ดียิ่งขึ้น ทั้งยังศึกษาวิธีการหาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ดังกล่าว สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมทรง สุภาพ (2557, หน้า 146) ที่เปรียบเทียบประสิทธิภาพของโมดูลการอ่านภาษาอังกฤษวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่เน้นรูปแบบการสอนเทคนิคการเสริมต่อการเรียนรู้ของนักศึกษาวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระนคร มีค่าเท่ากับ 81.15/79.25 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 75/75 เช่นเดียวกับงานวิจัยของ จีรศักดิ์ ดีสะเมาะ (2562, หน้า 97) ที่พบว่า กิจกรรมการเรียนการสอนที่เสริมสร้างความสามารถในการใช้ตัวแบบเชิงคณิตศาสตร์เพื่อแก้ปัญหาสถานการณ์ในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ระดับปริญญาตรี มีประสิทธิภาพเท่ากับ 70.30/69.10 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน 60/60

2. การจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ มีผลทำให้ความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกับกับผลการวิจัยของ สุชาติดา พันธุ์รัตน์ (2558, หน้า 62) ที่ศึกษาเรื่องการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมพฤติกรรมเพื่อสังคมโดยใช้กระบวนการเรียนรู้จากการสังเกตสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า หลังการทดลอง ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเอื้อสังคมของกลุ่มทดลองที่ได้รับโปรแกรมส่งเสริมพฤติกรรมเพื่อสังคมโดยใช้กระบวนการเรียนรู้จากการสังเกตสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยที่ใช้วิธีสแกฟโฟลด์ในการจัดกิจกรรมการเขียนสร้างสรรค์เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ของ มยุรา กล่อมเจริญ (2559, หน้า 75) ที่พบว่า หลังทดลองและระยะติดตามผลนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้ใช้กิจกรรมการเขียนสร้างสรรค์ด้วยวิธีสแกฟโฟลด์ มีค่าเฉลี่ยคะแนนการเขียนสร้างสรรค์สูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. การจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ มีผลทำให้เจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกับกับผลการวิจัยของ เกศแก้ว คงคล้าย (2562, หน้า 77) ที่พบว่า การจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ มีผลทำให้เจตคติต่อการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนและสูงกว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รวมถึงสอดคล้องกับงานวิจัยของ วรินทร์ฐญา พลาวรรณ (2556, หน้า 135) ที่พบว่า เจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภายหลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้ที่ใช้กระบวนการสร้างตัวแบบเชิงคณิตศาสตร์สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิจัยที่ปรากฏในข้างต้นแสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ สามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้จริง อันเนื่องมาจากความสำคัญของตัวแปรต้นที่หลอมรวมกันระหว่างการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบ และระบบการช่วยเหลือนักเรียนคือวิธีสแกฟโฟลด์ ด้วยประสิทธิภาพของทั้งสองกระบวนการนี้ ส่งผลให้ผู้สอนสามารถจัดการเรียนรู้ในรายวิชาการเขียนสร้างสรรค์ได้อย่างน่าสนใจ ตัวแบบที่ถูกสร้างสรรค์มาเป็นอย่างดี กลายเป็น

แรงจูงใจที่ตีพิมพ์สำหรับผู้เรียนให้สามารถแสดงความสามารถการเขียนสร้างสรรค์ตามตัวแบบได้ ดังที่ อติสรณ์ เรืองกิจจานันท์ (2559, หน้า 215) ได้กล่าวว่า การกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ความคิดตั้งแต่ขั้นการเรียนรู้ทางปัญญาจากต้นแบบมีกระบวนการที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกการคิดอย่างเป็นระบบ โดยการสังเกตวิธีการคิดในการเขียนงานของต้นแบบ ผู้เรียนจะต้องใช้ความคิดที่หลากหลาย รวมถึงแลกเปลี่ยนการอ่านงานเขียนให้ข้อมูลย้อนกลับและนำมาปรับแก้ไข

องค์ความรู้ที่ได้จากการศึกษา

ผู้สอนควรมีความยืดหยุ่นสูงในเรื่องของระยะเวลา เนื่องจากความสามารถการเขียนสร้างสรรค์เป็นทักษะละเอียดอ่อน ต้องอาศัยระยะเวลาในการฝึกฝน หากผู้สอนเร่งรีบมากจนเกินไป อาจส่งผลกระทบต่อความคิด จินตนาการ และเจตคติของผู้เรียนได้ ผู้สอนต้องใช้วิธีสแกนโฟลด์อย่างจริงจังและจริงจัง ด้วยการเอาใจใส่นักเรียนตลอดการจัดการเรียนรู้ ถามไถ่ด้วยความห่วงใยอย่างจริงใจเสมอ คอยสังเกต และให้คำแนะนำนักเรียนอย่างใกล้ชิด เพื่อให้ผู้สอนทราบและจดจำข้อมูลของผู้เรียนได้ ดังนั้นควรทำบันทึกพัฒนาการของผู้เรียนเพื่อประโยชน์ในการให้ข้อมูลสะท้อนกลับ ผู้สอนต้องพัฒนาศักยภาพด้านการเขียนสร้างสรรค์ของตนเองด้วย เพื่อเอื้อประโยชน์ในการเป็นตัวแบบบุคคลเกี่ยวกับการคิด หรือการเขียนสร้างสรรค์แก่นักเรียน รวมถึงชมเชยและเสริมแรงด้วยการให้รางวัลแก่การเขียนที่มีความคิดสร้างสรรค์ ผู้สอนต้องให้ข้อมูลย้อนกลับผลงานของนักเรียนอย่างถูกต้อง ละเอียด และทั่วถึงผู้เรียนทุกคน รวมถึงให้กำลังใจ ให้โอกาสนักเรียนในการปรับปรุงพัฒนางานเขียนอย่างสม่ำเสมอ จนกระทั่งนักเรียนสามารถพัฒนาการเขียนสร้างสรรค์ด้วยตนเองได้

เอกสารอ้างอิง

- กมล โปธิเย็น. (2547). รูปแบบการพัฒนาความคิดอย่างเป็นระบบเพื่อสร้างเสริมความสามารถด้านทักษะการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้แนวคิดทฤษฎีไตรอาร์ชิก และวิธีการแบบสแกนโฟลด์. บัณฑิตวิทยาลัย : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กานดา เดชวงศ์ญา. (2553). การใช้วิธีสอนแบบเลือกสรรที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เกศแก้ว คงคล้าย. (2562). ผลของการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ที่มีต่อความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะและเจตคติต่อการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จงกล วจนะเสถียร. (2559). การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบซินเนคติกส์. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยศิลปากร.

- จรัสศักดิ์ ดีสะเมาะ. (2563). การพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนที่เสริมสร้างความสามารถในการใช้ตัวแบบเชิงคณิตศาสตร์เพื่อแก้ปัญหาสถานการณ์ในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ระดับปริญญาตรี. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- มยุรา กล่อมเจริญ. (2559). การใช้กิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้วยวิธีสแกฟโฟลด์เพื่อพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร. บัณฑิตวิทยาลัย : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรินทร์ญา พิลาวรรณ. (2556). ผลของการจัดการเรียนรู้ที่ใช้กระบวนการสร้างตัวแบบเชิงคณิตศาสตร์ที่มีต่อความสามารถในการแก้ปัญหาทักษะการเชื่อมโยงและเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วารสารวิชาการหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร, 5(14), 129-138.
- สมทรง สุภาพ. (2557). การพัฒนาโมดูลการอ่านภาษาอังกฤษวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่เน้นรูปแบบการสอนเทคนิคการเสริมต่อการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุชาติ พันธุ์รัตน์. (2558). การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยใช้กระบวนการเรียนรู้จากการสังเกต สำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5. บัณฑิตวิทยาลัย : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภาพร แซ่ฮึง. (2559). ผลการใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสายน้ำผึ้งในพระอุปถัมภ์ฯ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- Bandura. (1977). *Social learning theory*. Englewood Cliffs: N.J.: Prentice Hall.